

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2018 r.,
sprawy **M. B.**,
skazanego za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt V Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 15 maja 2017r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. T. S., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M., wyrokiem z dnia 15 maja 2017r., sygn. akt II K [...], skazał M. B. za popełnienie czynu zabronionego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem orzekł wobec skazanego, środek karny z art. 42 § 3 k.k. oraz nawiązkę, na podstawie art. 46 § 2 k.k.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiedli obrońca skazanego M. B. i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej X. Y.

Po przeprowadzeniu kontroli apelacyjnej Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 24 października 2017r., sygn. akt V Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji, w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminował zapis, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i podczas wyprzedzania prawidłowo jadącego rowerzysty najechał na tył roweru” i w to miejsce wpisał „najechał na tył roweru prawidłowo jadącego rowerzysty” i podwyższył wymierzoną skazanemu karę do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając:

„- rażącą obrazę prawa procesowego w postaci art. 454 § 2 k.p.k. poprzez orzeczenie surowszej dla oskarżonego kary pozbawienia wolności przy jednoczesnej zmianie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku,

- rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. wynikającą z nie dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej, a w następstwie jedynie zmianę na niekorzyść wyroku Sądu Rejonowego, pomimo iż wydany został z rażącym naruszeniem art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającym na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do dowolnej oceny materiału dowodowego”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego M. B. okazała się oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że ustawodawca świadomie wprowadził w art. 526 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji. Nie budzi wątpliwości, że rozwiązanie to zostało wprowadzone w celu zapewnienia

odpowiedniego poziomu skarg kasacyjnych, ich merytorycznej poprawności. Kasacja autorstwa obrońcy skazanego M. B. nie zrealizowała tegoż postulatu, gdyż skarżący w sposób wadliwy sformułował zarzuty skargi kasacyjnej. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 454 § 2 k.p.k. było nieuprawnione, gdyż przepis ten został uchylony przez ustawę z dnia 27 września 2013r.(Dz.U.poz.1247 ze zm.), zmiana weszła w życie 1 lipca 2015r. i w chwili orzekania Sądu Okręgowego w dniu 24 października 2017r. przepis ten nie obowiązywał. Wobec powyższego oczywista bezzasadność podniesionego zarzutu nie wymagała szerszego komentarza. Należy jedynie przypomnieć skarżącemu, że Sąd Okręgowy rozpatrywał apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, który wnosił o zaostrenie skazanemu kary pozbawienia wolności do 8 lat, a więc Sąd procedował prawidłowo, wymierzając skazanemu surowszą karę.

Drugi z zarzutów kasacji również należy ocenić jako oczywiście bezzasadny. Ze względu na wskazanie przepisów statuujących warunki sporządzenia uzasadnienia przez Sąd odwoławczy, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., zarzut został skierowany do tej części pisemnych motywów rozstrzygnięcia, w których Sąd odwoławczy zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu I instancji i w tym zakresie nie czynił własnych ustaleń. Odnosząc się do zarzutu stwierdzić trzeba, że wbrew wywodom skarżącego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 433 § 2 k.p.k. ocenił wszystkie zarzuty apelacji i uczynił to stosownie do wymogów, o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. Jednocześnie analiza zarzutu pozwala stwierdzić, że pod pozorem naruszenia wskazanych przepisów autor kasacji sformułował niekasacyjne zarzuty obraży art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., skierowane przeciwko procedowaniu Sądu I instancji, co w świetle art. 519 k.p.k. jest niedopuszczalne. Na gruncie omawianego zarzutu, należy przypomnieć, że zarzut naruszenia ogólnych dyrektyw prowadzenia procesu karnego nie spełniał wymogów art. 523 § 1 k.p.k. Zasada obiektywizmu, o której mowa w art. 4 k.p.k. nie może być samodzielną podstawą kasacji, ponieważ wysoki poziom abstrakcji normatywnej powoduje, że bez powiązania jej z konkretnymi przepisami prawa procesowego ucieleśniającymi te wskazania, wykluczone jest posługiwanie się nią w kasacji i jakimkolwiek innym środku odwoławczym. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie wskazał jakich konkretnie uchybień

dopuszczył się Sąd, że w rezultacie doszło do złamania zasad procesowych. Wskazując naruszenie art. 7 k.p.k., autor zacytował szereg komentarzy dotyczących zasady swobodnej oceny dowodów, ale nie poparł tego wyводу żadnym konkretnym argumentem uzasadniającym podważenie procedowania Sądów w sprawie M. B.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zwalniając od nich skazanego M.B.